

alle andre her i Landet, som have Lov til at afløse staaende gamle Afgifter — jeg sigter atter her til Tienden. Det forekommer mig at være urigtigt, og ærede Medlemmer ville have set, i hvilken Grad den Omstændighed, at dette Forslag kom frem, øjeblikkelig kaldte frem i Folketinget baade den ene og den anden, i hvis Kreds der finder et lignende Forhold Sted, nemlig, at der hviler faste Afgifter til Staten paa Ejendomme. Og de erklærede alle: Det er godt, lad os bare faa det; saa komme vi til næste Aar; saa ville vi — baade den ene og den anden — være med. Den ærede Minister traadte, det takker jeg ham for, straks op imod denne Tendens og erklærede straks, at det kunde der ikke være Tale om. Men det bliver der dog Tale om, det vil dog blive Følgen. Vedtager man noget saadant, maa Konsekvensen deraf blive, at man siger: Hvorfor skulle vi i al Verden ikke være stillede saaledes, som vi stillede de andre i Fjor? Naar man altsaa vil have en Smule Konsekvens i Lovgivningen og ikke vil ind paa et Princip, der er fuldstændig nyt, skal man betænke sig meget paa at vedtage en Bestemmelse som denne.

Madsen-Mygdal: Det Udvalg, som i Fjor beskæftigede sig med Skattelovene i dette Ting, blev som bekendt enig om at indstille til Tingets Vedtagelse, at for saa vidt der i enkelte Egne af Landet maatte være faste Afgifter, der havde Karakteren af Statsskatter — f. Eks. paa Bornholm —, skulde de ogsaa bortfalde fra 1. Juli 1904, idet nemlig hele Udvalget var enig i den Betragtning, at det gaar ikke an at opretholde nogen som helst Afgift efter 1. Juli 1904, der har Karakteren af Statskat, samtidig med, at man ophæver alle de øvrige Statsskatter. En lignende Betragtning blev gjort gældende for Tiendens Vedkommende. Vi udtalte os i Betænkningen omtrent saaledes, at de Afgifter, der ydes under forskellige Navne — der nævnes i Betænkningen en hel Række af disse forskellige Afgifter —, enten privatretlige i Lighed med Arvefæsteafgiften, og saa kunne de ikke bortfalde, eller ogsaa have de Karakter af Statsskatter, og saa maa de nødvendigvis bortfalde, eller endelig have de Karakter af Tiende, og saa maa de nødvendigvis afløses i Overensstemmelse med Tiendelovens Regler. Der blev i Lovforslaget om Ejendomsskyld i § 1 indsat en Bestemmelse, der opfordrede Finansministeren til at foretage en Undersøgelse i den kom-

mende Sommer med Hensyn til disse Afgifter, og efter at denne Undersøgelse var foretagen, vilde der være at forelægge et særligt Lovforslag. Det er dette, der nu sker ved dette Lovforslag. Det er Frugten af den Undersøgelse, som foreligger her i dette Lovforslag. Jeg erkender, som der ogsaa i Dag er gjort opmærksom paa, særlig fra den højtærede Finansministers Side, at det er overordentlig vanskeligt at komme til et sikkert Resultat i Retning af en saadan Tredeling, som jeg her har nævnt. Denne Erkendelse havde jeg allerede i Fjor. Jeg var nemlig paa det rene med allerede i Fjor, at en Del af disse Afgifter var absolut at betragte som Statsskatter, men om hvor mange af dem det gjaldt, var der ingen af os, der kunde sige noget om. Det er derfor ikke korrekt, naar den ærede foregaaende Taler siger, at der lader sig aldeles intet sige med Hensyn til Karakteren af disse Afgifter, at der haves aldeles intet til Oplysning i denne Henseende. Ja, der forelaa allerede i Fjor adskilligt for os, som oplyste, at disse Afgifter vare delvis Statsskatter, men i hvilken Grad det gjaldt, formaaede ingen at sige, og derfor opfordrede vi den højtærede Finansminister til at lade foretage en Undersøgelse. Nu er Ministeren kommen til det Resultat, at det er umuligt bestemt at konstatere, hvor meget der er af den ene, og hvor meget der er af den anden Art, hvor meget der er privatretligt, og hvor meget der er Statsskatter, eller hvor meget der kan betragtes som Tiende, det er umuligt at udrede dette fuldstændigt. Og saa er den højtærede Finansminister gaaet den Vej at forelægge et Forslag, der efter hans Formening gør nogenlunde Ret og Skel til alle Sider — et Forslag om, at saa og saa meget bortfalder, fordi det har Karakteren af Statsskatter. Det maa da være Meningen, naar det skal fuldstændig bortfalde, medens en anden Del ikke bortfalder. Det ærede Medlem talte en Del om disse $\frac{7}{25}$. Jeg forstaar denne Godtgørelse af $\frac{7}{25}$ saaledes, at det skal svare til den Del af de paagældende Afgifter, som muligvis maa betragtes som Tiende; da Tiendeafløsningen skal foretages paa den Maade, at $\frac{7}{25}$ skal dækkes af Statskassen, er det ogsaa en Selvfølge, at for saa vidt nogen af disse Afgifter kan karakteriseres som en Art Tiende, skal der ogsaa her dækkes $\frac{7}{25}$ af Statskassen. — Jeg kan ikke være enig med den sidste ærede Taler i den Betragtning, at Bornholm bliver særlig begunstiget ved